

Caragol poma i política

Temes com la gestió del medi *natural*, com tants altres, són enormement complexos i sovint creen reptes molt difícils d'abordar amb èxit, fins i tot per equips humans fortament tecnificats i sense condicionaments polítics. Malauradament, la gestió tot sovint queda massa supeditada als interessos polítics i això fa que els directius massa habitualment siguin seleccionats no pel coneixement de les problemàtiques pròpies de cada àmbit i la seva vocacionalitat, que pot representar un problema, sinó pel fet de ser persones addictes a les camarilles que ostenten el poder i, per tant, disposats a vestir els sants que el poder els imposi.

En aquest context, no està de més recordar, per exemple, que en recents legislatures un enginyer i un advocat, de diferents partits polítics, van ser nomenats consellers de Medi Ambient. Quan l'any 1999 un enginyer fou conseller de Medi Ambient, una persona formada a ESADE (Escola Superior d'Administració i Direcció d'Empreses) fou nomenada directora general de Patrimoni Natural, i una advocada va deixar la Direcció General del Joc i va passar a gestionar els espais naturals protegits, i així successivament. Res de vocacionalitat per la natura. Purs servidors fidels a l'establishment. No són fets excepcionals, sinó comuns. També, per exemple, fins fa poc, un professor de filosofia de l'institut de Figueres exercia com a director general de Pesca. Un podria arribar a pensar que la titulació d'enginyer qualifica tant per gestionar el medi ambient com les forces de seguretat. Malgrat tot, el problema no és tant que un enginyer sigui conseller de Medi Ambient, el problema és que a més pugui forçar els tècnics del seu departament a vestir els sants que ell els presenta. És possible que qualsevol titulació universitària acreditada un cert nivell de solvència intel·lectual, no ho tinc clar del tot, però, en qualsevol cas, és lamentable que es perdi tant de temps i diners creant tanta

Antoni Canicio
hidrogeòleg

especialització en el món universitari si després, en això que en diem política i democràcia, dos més dos no són quatre gairebé mai i les persones vocacionals i específicament formades, que insisteixen que dos més dos són quatre, massa sovint fan nosa, o fins i tot por, i són deliberadament excloses de certs àmbits de l'administració.

És en aquest context que cal valorar el fet que en els darrers decennis, aquí a l'Ebre, anessin apareixen gran diversitat d'espècies exòtiques, vegetals i animals, amb més o menys capacitat invasora. Fins i tot fa uns anys va aparèixer un cocodril (fotografiat per la premsa) en un bassal ajeurador d'ovelles proper a la Sénia, i es va pescar una piranya a l'Ebre, etc. Diverses espècies introduïdes no podien resultar invasives per diverses raons, però també han aparegut altres espècies que sí que han esdevingut plagues, com ara la mosca negra, el mosquit tigre, el musclo zebra, les corbícules, el silur, les tortugues de Florida, el cranc de riu americà, el caragol poma, etc.

Es podria dir que, donada la globalització, la invasió d'espècies foranes és quelcom difícil d'evitar, i en molts casos és cert, però també és ben cert que tot sovint l'administració ha fet poc o res per previndre aquestes invasions d'espècies foranes i ara se n'han de pagar les conseqüències amb notables costos que a més a més tot sovint no resolten els problemes. El cas del caragol poma en podria ser un bon exemple. Durant anys i fins fa molt poc, existien centres d'importació, cria i redistribució d'espècies exòtiques per aquarificació en dos punts del tram inferior de l'Ebre i del Delta. L'un, a la Carrova, i l'altre i més important, al costat de la torre i ermita de l'Aldea. En tots dos casos era evident que el drenatge de les aigües d'aquestes factories podien contaminar i, de fet, contaminaven les séquies de l'entorn. En aquestes séquies es podien recol·lectar fàcilment plantes aquàtiques exòtiques i pescar, amb un salabret, peixos exòtics. El caragol poma és una de les espècies àmpliament comercialitza-

des pels aquaristes.

No és el mateix tenir una factoria d'espècies aquàtiques exòtiques a la plana de la Galera, en mig d'un oliverar, i abastida amb aigua de pou, que tenir aquestes factories dintre d'una zona humida tan vulnerable com el Delta, on van estar durant bastants anys. Qui ho va autoritzar? Com es va consentir durant tant de temps sent un perill tan evident?

Per sort, moltes espècies exòtiques, sovint tropicals o subtropicals, no han trobat aquí les condicions ambientals per poder progressar, però la lluita contra el silur, contra el musclo zebra, contra el cranc roig, contra la tortuga de Florida, contra la mosca negra, etc. ha estat absolutament inútil, com molt possiblement seran inútils els notables recursos invertits en la lluita contra el caragol poma. Potser seria el moment de començar a pensar a destinar una part dels recursos no tant a tractar d'eliminar els crancs de riu i caragols poma com a tractar d'assajar diverses possibles estratègies per adaptar els conreus a la seva presència.

D'altra banda, sorprèn que mentre espècies exòtiques que es poden comprar legalment a l'Estat espanyol com ara el cranc americà, la tortuga de Florida i el caragol poma prosperen als nostres espais naturals, tot i estar prohibida la seva alliberació, diverses espècies pròpies del nostre país com ara diversos peixos i les tortugues de terra i d'aigua locals, protegides a Catalunya i que aquí no es poden comprar ni tenir per particulars, continuen en perill d'extinció després de molts anys de protecció i sols sobreviuen en certs espais molt concrets i extremadament protegits amb reintroduccions reiterades. Pel que fa a aquestes espècies nostres en perill d'extinció, i a la vista dels resultats que ha tingut la venda d'espècies exòtiques, un pot pensar que potser prohibir la cria, la venda i tinença de les espècies pròpies en perill ha estat una equivocació. Un es pregunta si autoritzant controladament alguns centres privats de reproducció de les espècies pròpies, la seva venda i consegüent dispersió secundària, no aconseguiríem que tornessin a ser comunes arreu del país com ja ho són les foranes. No ho sé. Tot i ser geòleg hidrogeòleg, i per tant ecòleg en sentit ampli, no em considero especialista en aquest tema. Potser algun filòsof empordanès, algun advocat o algun enginyer ens podria donar la resposta correcta.

Aliments de la Reial Arxiconfraria Déu de la Cinta

Als comerciants del ram de l'alimentació que estan fent, que estan possibilitant essentades a través de Càritas, la Casa Creu Roja. Els ciutadans ens obliga a seguir treballant perquè el compromís solidari naix en fer-hi una aportació tenen el telèfon en la forma perquè puguem participar en iniciativa.